

И Янка прикря лицето си съ ржцѣтъ си и плака.

— Ахъ, не дѣй плака, драга моя момне! Не ся отчайвай; давай си сърдце; ако е пропаднало движимото иманье на г. Ариста, недвижимото стои баримъ. — Тежко ни! — Защо? — Нищо не ни остава вече!..... Ами тази къща? — И тя е минала вече на ржцѣтъ на едного, комуто дължи баща ми. Падатъ нѣ и отъ тука; майка ми е бодна и не може да стане, баща ми е отчаянъ, и утрѣ трѣба да излиземъ безъ да имамы ни едни паръ, ни стрѣхъ вѣкъдѣ!..... — Янке!..... — Ахъ, Магдалинке, остави мя да плачѣ..... Майка ми е бодна и нѣмамы нищичко да ѝ подадемы! — Ако сѣ загинули всички пріатели, Магдалина еще не е загинула Янке!

И младата жена като извади отъ джобѣтъ си тежкѣ кесійкѣ съ жълтицы колѣнични прѣдъ Янкѣ и каза ѝ:

— Да ми прощавашъ! Давамъ ти ги тѣзи въ займъ ако не ги пріимашъ като доказателство поне на дружбѣ и любовъ. — Магдалинке, Магдалинке! каза Янка, като отблъсваше приносѣтъ. — Въ името на дружбѣтъ ни, въ името, на съученичеството ни, ако мя обычашъ, ако мя оцѣнявашъ не мя отблъсвай, не отвъргай чистъ приносъ отъ чистѣ дружбѣ. — Не е възможно! — Умолявамъ тя. . . . — Но дружкѣ моя! — Ама то е въ займъ и нищо повече. Азъ ти ги давамъ на займъ; не дѣй ги отвърга.

Янка неможѣ вече да упорствува. Взе кесійкѣ и овиснѣ на вратѣтъ на Магдалинкѣ да ѝ пригрѣща.

И подирѣ туй за нѣколко секунды трайѣ мълченье твърдѣ изразително, което първа пакъ Магдалина наруши.

— Не сѣ по-малкы и моитѣ злочестини. — Вървамъ; каза ми го вече, дружкѣ, но не ми расказа нѣкои подробности, защото азъ тя въспрѣхъ съ моитѣ многословія. Ама да ти кажѣ, силно си интересувамъ да узнаѣмъ що ти е минало прѣзъ главѣ. — Азъ ще ти раскажѣ. — Е, кажи